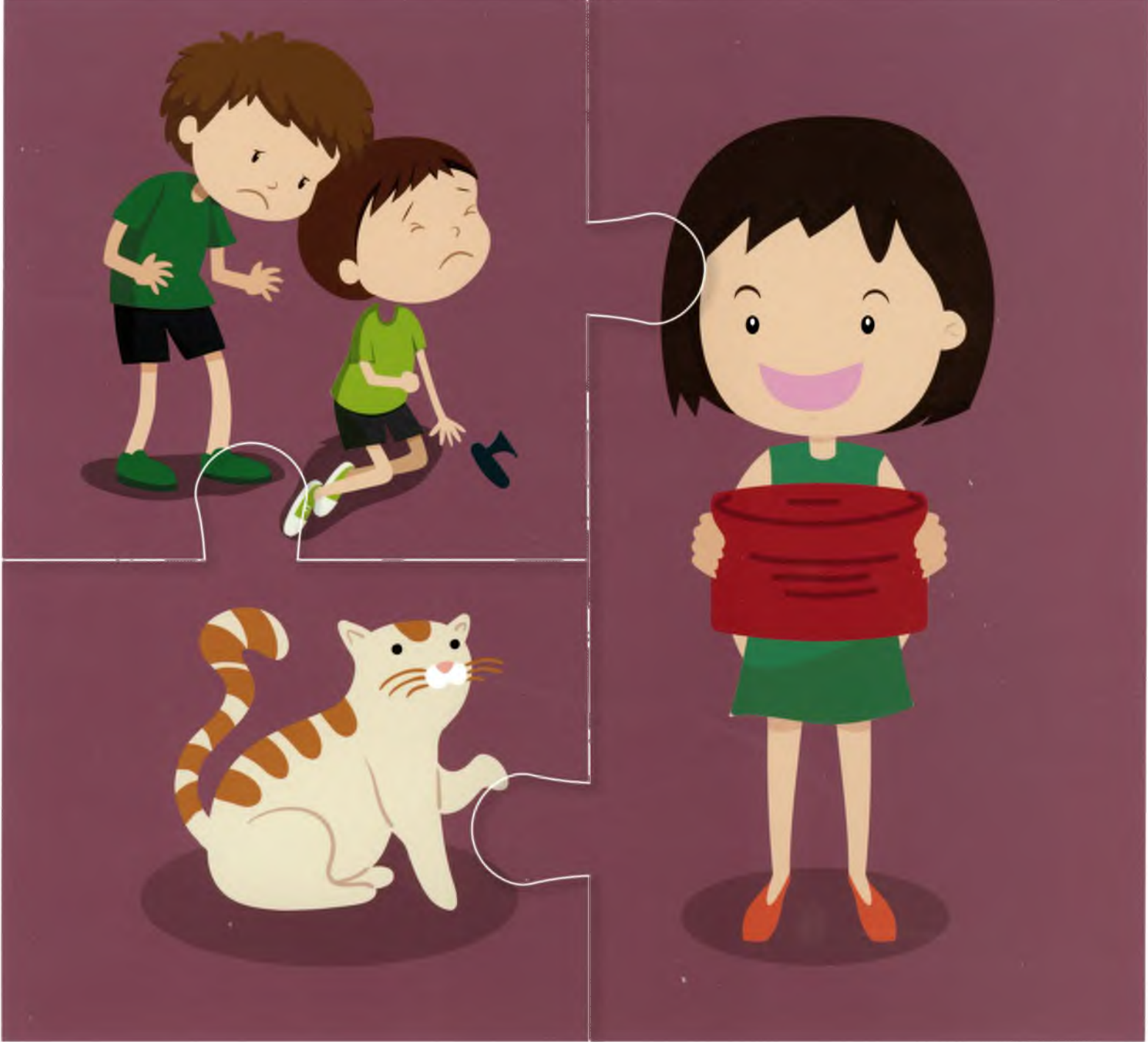

Bu proje Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

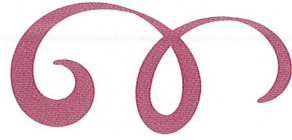

KAPANMAYAN KAPI

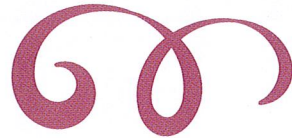
KAPANMAYAN KAPI

1

FUARA KAÇ GÜN KALDI?

7

BİR SES DUYDUM SANKİ

13

KAPANMAYAN KAPI

Çocuklar teneffüste kendileri için bir oyun uydurmuş oynuyorlardı. Oyun aracı olarak da sınıfın kapısını seçmişlerdi. Kapının koluna asılarak bir o tarafa, bir bu tarafa sallanıyorlardı.

Cemil:

-Hop! Geliyorum, şimdi de gidiyorum, diyerek oyundan ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Hasan:

-Sıra bende, sıra bende! diyerek sıranın kendisine geldiğini anlatmaya çalışıyordu.

Cemil:

-Bir tur daha, dedi.

-Hadi ama, Şimdi zil alacak.

-Tamam tamam, bu son. Cemil sözünü tamamlamadan "atırt!" diye bir ses duyuldu.

-Of, kolum!

-Bir Şey oldu mu?

-Kolum çok acıyor.

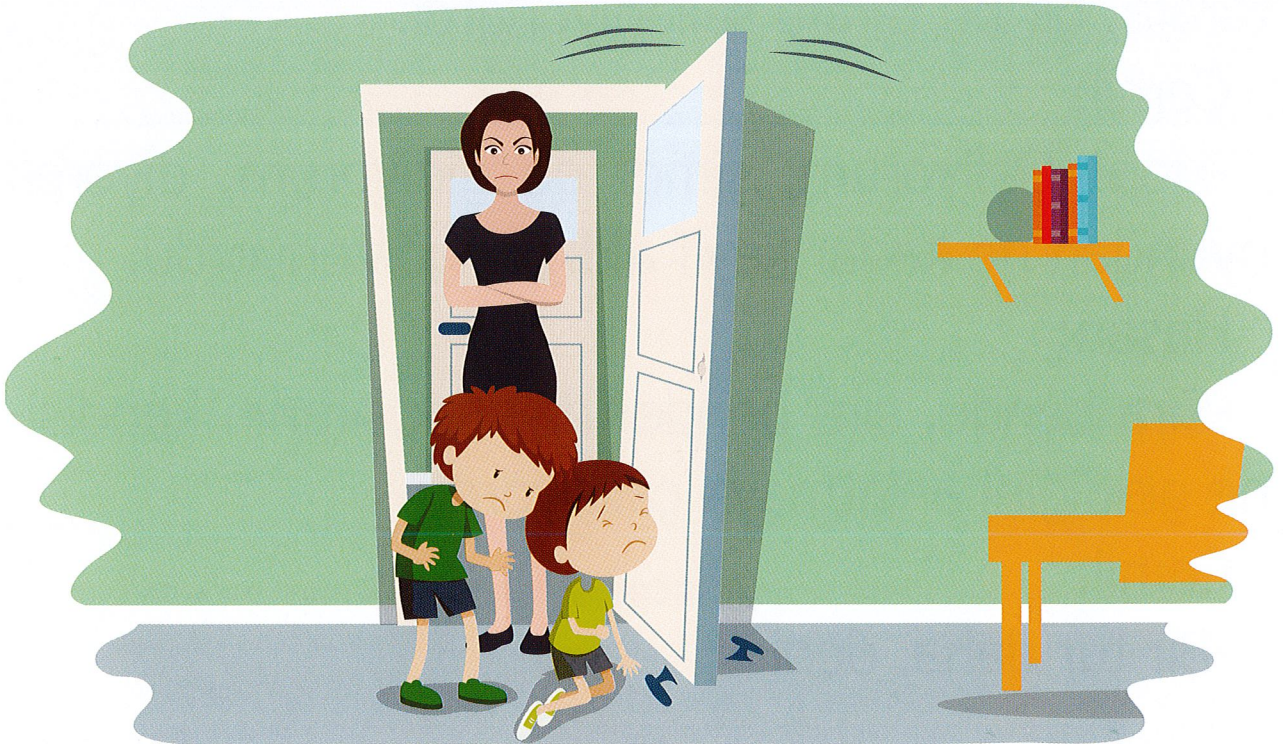
-Elindeki nedir?

-Aa! Kapının kolu kopmuŐ. Onun için düŐtüm.

Nermin ğretmen yerde oturan Cemil ile onu izleyen Hasan'ın yanına gelmişti. Cemil'in elindeki kopmuŐ kapı kolunu görünce:

-Ne oluyor burada ocuklar? Nasıl yaptınız bunu? diye sordu.

Cemil ağrıyan kolunu tutarak ayağa kalktı:

-Şey, kapıda sallanıyordum. Bir anda kolu kopu-verdi.

-Çocuklar kapı salıncak mı? Burası oyun yeri mi? Nermin Öğretmen gerçekten çok sinirlenmişti.

-Şimdi nasıl kapanacak bu kapı? Ya size bir şey olsaydı? Kolun kırılabilirdi!

Cemil'in koluna baktı. Neyse ki önemli bir şey yoktu.

Cemil ve Hasan bu durumda hiçbir şey söyleyemediler. Yaptıkları çok büyük bir hataydı. Bu davranıştan duydukları pişmanlıkla sadece yere bakıyorlardı.

Bu sırada zil çalmış, bütün çocuklar sınıfa gelmeye başlamıştı.

Kapının halini gören çocuklar:

-Aa! Nasıl oldu bu? diye soruyorlardı birbirlerine. Herkes gelip yerine oturduktan sonra Nermin Öğretmen sınıfa girdi.

-Hadi Cemil, kapat kapıyı da derse başlayalım, dedi.

Cemil kalktı, kapıyı çekti. Ama o daha yerine oturmadan kapı gıcırdayarak geri açıldı. Cemil tekrar çekti kapıyı, ama kapı yine açıldı. Nermin Öğretmen:

-Kapı açıkken ders yapmak zor. Dışarıdan gelen

sesler dikkatimizi dağıtır. Kapıyı sizce nasıl kapalı tutabiliriz çocuklar? diye sordu.

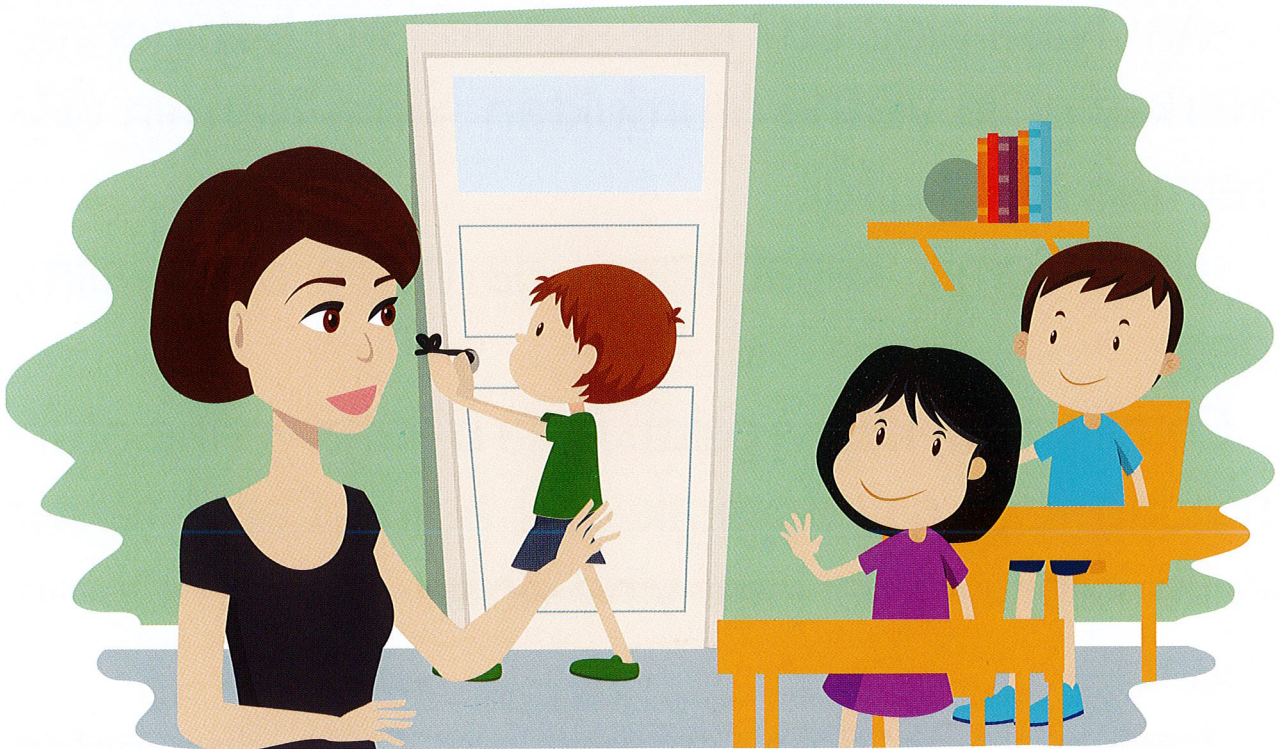
Melike:

-Öğretmenim madem kapının kolunu Cemil kırdı. O zaman ders boyunca kapıyı tutsun ve kapalı kalmasını sağlasın, dedi.

Deniz:

-O zaman Cemil dersi dinleyemez. Kapıyı ip ile bağlayalım dedi.

Çocuklar bu öneriyi daha çok beğendiler. Öğretmenleri Cemil'den bir ip bulmasını istedi. Bunun için okuldaki görevlilerden yardım alabileceğini söyledi. Cemil ipi bulup gelmişti. Çok da yorulmuştu. Kapıyı ip ile bağladılar. Pek sağlam olmamıştı

ama geçici bir çözüm üretmişlerdi. Cemil ve bütün çocuklar okulun eşyasına zarar vermenin yanlışlığını anlamıştı. Hiç kimsenin başka birinin eşyasına zarar verme hakkı yoktu. Hele de herkese ait olan eşyalara.

Zil çalınca öğretmenleri Cemil ve Hasan'dan okulun görevlisi Hayri Amca'yı bulmalarını istedi. Hayri Amca'yı bulan çocuklar onunla birlikte sınıfa geldiler.

Nermin Öğretmen Hayri Amca'ya olanları anlatarak kırılan kapı kolunu verdi.

Ertesi gün çocuklar sınıfa geldiklerinde kapının kolunun takıldığını gördüler. Artık ders sırasında seslerden rahatsız olmayacaklardı. Üstelik kimse kapıyı oyuncak olarak kullanmayacaktı.

Sizce herkese ait olan eşyalar nelerdir?
Onları nasıl kullanmalıyız?

BİR SES DUYDUM SANKİ

Hava çok güzeldi. Mahallenin çocukları boş arsada maç yapmak için toplanmıştı. Her yerin evlerle dolduğu, çocuklar için hiçbir oyun alanının kalmadığı bu zamanda bu boş arsa, onlar için hazine değerindeydi. Oyunları için kale yapmak üzere taş arıyorlardı.

İbrahim:

-Tamam, bizim kalemiz hazır, dedi.

Berk:

-Bir taş daha bulursak bizimki de hazır olacak, dedi. Bir taş daha buldular ve kalelerini oluşturdular.

Oyuna kimin başlayacağını belirlemek için “Yaprak hangi elimde?” yapacaklardı. Ferit yerden bir yaprak alarak ellerini arkasına götürdü yaprağı ellerinden birine sıkıştırdı:

-Yaprak hangi elimde? diye sordu arkadaşlarına.

İbrahim:

-Sağ elinde, dedi.

Berk:

-Sol elinde, dedi.

Ferit ellerini açtı. Yaprak sağ elindeydi, oyuna İbrahim’in takımı başlıyordu.

İbrahim’in topa vurmasıyla oyun başladı. Serdar kendisine atılan topu aldı. Kaleye doğru hızla

giderken karşı takıma topu kaptırdı. Şimdi top, Berk'in ayağındaydı. Hızla kaleye doğru ilerledi. Kaleye doğru bir şut çekti. Top kaleyi de aşarak arsanın sonundaki çalılara doğru gitti. Kalede duran Erdem topu almak için çalılara doğru koştu.

Topu ararken çalılarının arasından gelen bir ses duydu.

Topu buldu, tam alıp giderken sesi yine duydu. Çalılarının arasına bakmaya başladı.

Berk:

-Ne o, topu bulamadın mı?

Erdem:

-Buldum, ama bir ses duydum sanki, diye cevapladı onu.

-Ne sesi?

-Bilmiyorum, tam anlayamadım. Kediye benziyor.

Arkadaşları da yanına gelmişti. Hep birlikte dinlemeye başladılar.

-Miyav, miyav...

Bir kedi sesiydi bu, ama miyavlamıyordu da ağlıyordu sanki.

Çalıları araladılar.

İbrahim:

-Burada, burada, dedi. Yazık çalılara takılmış.
Canı yanıyor gibi.

Berk:

-Alalım, diyerek kediye doğru eğildi.

İbrahim:

-Dur çekme, ayağı takılmış, dedi.

-alıları çekelim.

-Dikenli bu alılar.

Erdem:

-Ben kaleci eldivenimle tutabilirim, dedi.

alıları geriye doğru çekti. İbrahim de yavaşça
yavru kediye aldı. Zavallının miyavlamaktan sesi
kısılmıştı. Uzun zamandır orada olmalıydı. Çok

sevdikleri maçı bıraktılar. Yavru kediye yardım etmeliydiler. İbrahim, kediye okşayıp sakinleştirirken çocuklardan bazıları evlerinden süt, kâse, koli getirdi. Sütü kâseye boşalttılar. Kedici o kadar acıkmıştı ki neredeyse nefes almadan içiyordu sütü.

Bu sırada ellerindeki koliden ona bir yuva yaptılar. Karnı doyan kediciği yuvasına yerleştirdiler.

Çocukların hepsi yüzlerindeki gülümsemeyle yuvasında patilerini yalayan kediye izliyorlardı. Kedinin bu hali onları çok mutlu etmişti.

Sokakta zor durumda kalan bir hayvan görse-
niz siz ne yapardınız?

FUARA KAÇ GÜN KALDI?

Çiğdem kitap okumayı çok seviyordu. Bu sene annesi onu kitap fuarına götüreceğine söz vermişti. Fuarın başlayacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Odasındaki takvimden geçen günleri tek tek çiziyor. Böylece fuara kaç gün kaldığını hesaplıyordu.

-Bugünü de çizelim. Bakalım fuara kaç gün kalmış. 1,2,3,4,5-5 gün.

-Sadece 5 gün kalmış, dedi heyecanla.

Hemen kumbarasını eline aldı. Şöyle bir salladı. Acaba ne kadar parası olmuştu? Son güne kadar para biriktirmeye devam etmeliydi. Fuar

gitmeye karar verdiğinden beri parasını hiç boşa harcamıyor, kumbarasında biriktiriyordu. Hem bu şekilde sağlığına zarar veren abur cuburları yemekten de kurtulmuştu. Şu sıralar “tasarruf” kelimesi hayatında önemli bir yer tutuyordu.

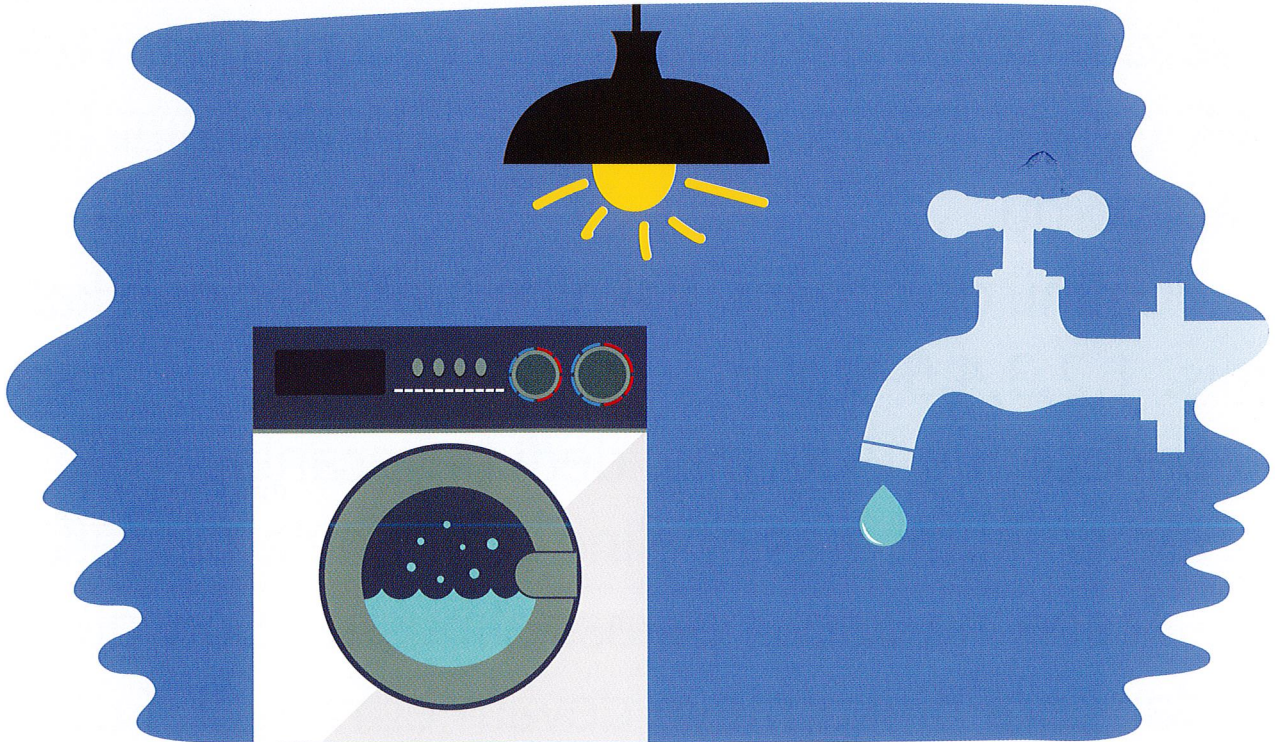
Bu kelimeyi ilk defa babasından duymuştu. Annesi akşam elektrik faturasını verdiğinde Faturayı gören babası:

-Ooo, ne kadar çok elektrik tüketmişiz. Bundan sonra elektrik tasarrufu yapalım demişti.

Çiğdem:

-O ne demek baba? diye sormuştu.

-Çiğdemciğim “tasarruf” hiçbir şeyi boşa harcamamak, israf etmemek demektir. Odadan çı-

karken elektrikleri kapatmak, makineleri boşa çalıştırmamak, izlemediğimiz zaman televizyonu kapatmak elektrikten tasarruf etmemizi sağlar. Sadece elektrikte değil suyu boşa harcamayarak, parayı boşa harcamayarak da tasarruf edebiliriz demişti.

Çiğdem o günden beri her konuda daha dikkatli davranıyor hiçbir şeyi boşa harcamıyordu.

Beř gün çabucak geėmiř ve kitap fuarına gidecekleri gün gelmişti. Annesi, abisine ve ona:

-Hazır mısınız? Fuara gidiyoruz, dedi.

Çiğdem kumbarasında biriktirdiği bt

Kitap fuarı çok büyüktü. Etrafta kitap satılan bir sürü bölüm vardı. Her yeri gezmek istiyor-

du. Stantları tek tek dolaştı. Kitaplara dokundu. Sayfalarına baktı. Ne kadar çok kitap vardı. Hangisini alacağına karar vermek zordu. Biriktirdiği para 8 tane kitap almasına yetmişti. Tüm kitaplarını sevgiyle kucakladı. Sırayla hepsini okuyacaktı. Onları kitaplığına yerleştirecekti. Abisi veya arkadaşları okumak isterse ödünç verecek ama dikkatli kullanmalarını söyleyecekti.

Eve dönerken gelecek sene yeni kitaplar almak için fuar açılana kadar yine kumbarasında para biriktirmeyi planlıyordu.

Siz hangi konularda tasarruflu davranıyorsunuz?